

Sygn. akt: VII U 2513/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodnicząca – SSO Grażyna Cichosz

Protokolant prot. sądowy Przemysław Ochal

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2015 roku w Lublinie

sprawy J. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania J. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 31 lipca 2013 roku, 16 lipca 2014 roku, znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje J. M. prawo do emerytury od dnia (...) roku.

Sygn. akt VII U 2513/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 lipca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił J. M. przyznania prawa do emerytury, gdyż wnioskodawca nie udokumentował 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych oraz 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł J. M. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury. Wskazał, że pracował w warunkach szczególnych przez 15 lat co potwierdza świadectwo pracy z dnia 18 września 2013 roku. Także legitymuje się 25-letnim okresem składkowym i nieskładkowym. Wskazał, że po odbyciu zasadniczej służby wojskowej pracował w prywatnym zakładzie w T..

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Decyzją z dnia 16 lipca 2014 roku organ rentowy ponownie odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury, tym razem z uwagi wyłącznie na nie legitymowanie się 25-letnim okresem składkowym i nieskładkowym.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł wnioskodawca wnosząc o jej zmianę i przyznanie mu prawa do emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie argumentując jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

J. M. urodzony (...) w dniu (...) roku złożył wniosek o emeryturę. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Przed organem rentowym udowodnił 24 lat, 11 miesięcy i 6 dni okresów składkowych i nieskładkowych w tym 20 lat, 3 miesiące i 11 dni stażu pracy w warunkach szczególnych (okoliczności bezsporne).

Należy wskazać, że decyzją z dnia 16 lipca 2014 roku organ rentowy zmienił decyzję z dnia 31 lipca 2013 roku w ten sposób, że uznał, iż wnioskodawca spełnia przesłankę stażu pracy w warunkach szczególnych. Podniósł, że do ogólnego stażu pracy nie uwzględnił okresu zatrudnienia od 19 sierpnia 1974 roku do 10 maja 1975 roku oraz od 20 sierpnia 1975 roku do 24 lutego 1976 roku w Zakładzie (...) w T., gdyż pracodawca nie zgłosił pracowników do ubezpieczeń społecznych (k. 24 akt ZUS).

J. M. od dnia 19 sierpnia 1974 roku do dnia 10 maja 1975 roku oraz od dnia 20 sierpnia 1975 roku do dnia 24 lutego 1976 roku był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku ślusarza w Zakładzie (...) w T. na ul. (...). Pracował tam jako ślusarz i tokarz przy naprawie pomp wodnych (świadczenia pracy – k. 37, 43 t. I akt ZUS, zeznania wnioskodawcy – k. 19-19v, zeznania M. K. – k. 43v). Wraz z nim dorywczo pracował także H. B., który pomagał przy wyjmowaniu pomp głębinowych. W warsztacie wnioskodawca naprawiał pompy poprzez przetaczanie wirników w pompach (zeznania H. B. – k. 70v). Z tytułu zatrudnienia wnioskodawca nie był zgłoszony do ubezpieczeń społecznych (okoliczność bezsporna).

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie powołanych dowodów. Przesłuchani w sprawie świadkowie M. K. oraz H. B. to osoby obce dla wnioskodawcy. Potwierdzili oni fakt zatrudnienia ubezpieczonego w zakładzie (...) poczynając od 1974 roku. Wskazuje na to fakt wspólnej pracy z H. B. i M. K.. Świadczenie zeznawali logicznie spontanicznie i szczerze. Niektórych szczegółów M. K. nie był w stanie sobie przypomnieć jednak jest to zrozumiałe z uwagi na znaczny upływ czasu. Treść tych zeznań w powiązaniu z twierdzeniami wnioskodawcy oraz świadczeniami pracy (k. 37, 43 akt rentowych t. I ZUS) umożliwiła Sądowi ustalenie, że wnioskodawca był zatrudniony w Zakładzie (...) w okresach wynikających ze złożonych świadectw pracy. Na uwagę zasługuje fakt, że świadectwa te złożone zostały do organu rentowego już dużo wcześniej przy okazji ubiegania się o rentę przez wnioskodawcę. Nie mogły zatem zostać wytworzone na potrzeby nabycia prawa do emerytury. Także data ich wystawienia nie budzi wątpliwości, bowiem pierwsze z nich zostało wystawione w dniu 13 kwietnia 1993 roku zaś drugie w dniu 24 lutego 1976 roku. Nawet zatem gdyby przyjąć jedynie drugi z wymienionych okresów to i tak wystarczy to, aby wnioskodawca spełniał przesłanki do nabycia prawa do emerytury. Brakuje mu bowiem 24 dni.

Należy zaznaczyć, że Sąd nie jest związany żadnymi ograniczeniami w postępowaniu dowodowym w sprawach ubezpieczeń społecznych, które obowiązują w postępowaniu przed organem rentowym. Zasadniczym celem tego postępowania jest rozstrzygnięcie sprawy po dostatecznym, wszechstronnym wyjaśnieniu jej okoliczności spornych. Przepis art. 473 k.p.c. wprost stanowi, że w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron. Powyższe oznacza, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe. Z kolei ustalenie przez Sąd w toku postępowania odwoławczego, że dana praca była wykonywana w szczególnych warunkach jest wystarczającą podstawą do uznania wykonywanej pracy za pracę tego rodzaju (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 roku, II UKN 186/97, OSNP z 1998 roku, Nr 11, poz. 342; z dnia 21 września 1984 roku, III UZP 48/84, LEX nr 14630; z dnia 10 marca 1984 roku III UZP 6/84, LEX nr 14625).

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala na jednoznaczne przyjęcie, że wnioskodawca pracował w Zakładzie (...) w okresach od dnia 19 sierpnia 1974 roku do dnia 10 maja 1975 roku oraz od dnia 20 sierpnia 1975 roku do dnia 24 lutego 1976 roku.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach

lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Od 1 stycznia 2013 roku nie jest wymagane rozwiązanie stosunku pracy przez ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Według art. 32. ust. 2 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Sumując powyższe, aby nabyć prawo do emerytury wnioskodawca musiał spełnić łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnąć obniżony do 60 lat wiek emerytalny;
- 2) nie przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego;
- 3) na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnić:
 - a) co najmniej 15-letni okres wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz
 - b) staż pracy w wymiarze co najmniej 25 lat.

W ocenie Sądu Okręgowego wszystkie te przesłanki zostały przez wnioskodawcę spełnione. W niniejszym postępowaniu sporna pozostawała jedynie przesłanka 25-letnich okresów składkowych i nieskładkowych. Wykazanie przez wnioskodawcę zatrudnienia w Zakładzie (...) w okresach od dnia 19 sierpnia 1974 roku do dnia 10 maja 1975 roku oraz od dnia 20 sierpnia 1975 roku do dnia 24 lutego 1976 roku pozwoliło na ustalenie, że także ona została przez wnioskodawcę spełniona, toteż należało ustalić J. M. prawo do emerytury od dnia (...) roku, od dnia złożenia wniosku o emeryturę.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.